

ПЕРЕДМОВА

Шановний Читачу!

Книжка, яку Ти береш у свої руки, не є літературним твором. Вона відкриває перед Тобою іншу сторінку нашої історії з часу Другої світової війни - до краю болючу історію!... Ця історія - це є крик душі людини: послідовника Тараса Шевченка, борця за правду, за незалежність України, в'язня польських, советських тюрем, каторжника таборів Кулими й Сибіру.

У часі розстрілу в'язнів у луцькій тюрмі 23-го червня 1941 р. він залишився живим. То була Божа воля, що вбиті Друзі своїми тілами охоронили його від смерти, щоб у майбутньому він розказав про них.

Автор книжки боліє й тим, що уже минає півстоліття, а ту криваву істину старанно прикривається вуалькою давнини від нашого суспільства, а може й свого сумління. Пишеться лише про “визвольну боротьбу,” бандерівської УПА, наче нічого іншого й не існувало.

Сьогодні, бажалося б, щоб того не було, але уже не завернемо того, що було вчора. Однак сьогодні ми повинні залишити дійсну картину “визвольної боротьби,” щоб не повторилось учорашнє - завтра!

Про тодішню боротьбу, дадуть свій осуд, і свої висновки майбутні історики, дослідники й аналітики.

Сьогодні метою автора є піднести із незнаних могил імена тих Друзів і Подруг, яким через сваволю й нечесну боротьбу було братньою рукою забрано життя...

Він уболіває і високо оцінює повстанців, які

у нерівній боротьбі, у дуже складних умовах, стояли в обороні свого народу. Опинившись у безвиглядних обставинах вибирали смерть,- розривали себе гранатами, або пускали останню кулю у чоло,- так кінчали своє життя! Хто відповідатиме за таку стратегію боротьби? - Історія, дасть свій осуд!

Описані трагедії села Буянь й околиць проходили по всіх селах Волині!

І тому, свічка, яку ставить Лауреат Премії Фонду Тараса Шевченка Микола Куделя, нехай освітлює їх імена й буде вічним вогнем правди перед престолом Всевишнього, як світильник у майбутнє!

Д-р Надія Мисечко Каркоць.

Біль моєї душі

З боєм серця пишу ці рядки, які потаємно гнітять мою душу більше пів століття, за ту ганьбу, сором, глум, потоптану честь не ворогами, а своїми катами, які називалися Служба Безпеки/СБ/ і Військова Польова Жандармерія/ВПЖ/.То вони коїли неймовірні злочини над своїм народом, не менші від німецьких гестапівців, советських кагебістів, а навіть їх перевищували своїми методами: сікти шомполами, бити киями, душити путами, кидати в криниці. І все те творилося під ім'ям Бандери, який був ізольований в кацеті Саксекгавзен і нічого не знав, що творить його підручний тотальний диктатор Микола Лебедь. Засліплений фанатизмом вождівства, він створив партійну армію на зразок більшовицького НКВД. І він винищував не тільки поляків та інших, але й усіх своїх політичних противників, зокрема членів матірної ОУН, очолюваної Коновальцем, яка на той час консолідувала всі національно-політичні сили, рухи в один визвольний фронт.

Ця чесна співпраця українства ніяк не сприймалася Лебедем і його агресивною клікою, їм цього не дозволяв їх тоталітарний "Коран," вони демагогічно твердили одне, що монополія влади в Україні належить тільки Бандері, так як Гітлеру в Німеччині, Сталіну в ССР.

Тиранічний сваволі Лебеда сприяло ще те, що ОУН, голова ПУН полк. Андрій Мельник, рівнож президент УНР в екзилі Андрій Півницький і отаман Тарас Бульба-Боровець заборонили своїм

підлеглим озброєним повстанцям стріляти на бандерівців при нападі, щоб не було братовбивчої війни з надією, що саме життя і грядучі події навчать їх зійти з хибного шляху і вони об'єднаються з іншими.

Такого, на жаль, не сталося. Провокатори, на чолі з Лебедем, із шкіри пнулися підкорити всіх під партію Бандери шантажем, підступом, зрадою, різними провокаціями. Їм вдалося роззброїти без найменшого опертя і забрати слідуючі відділи Крем'янецький, Володимирський, Поліську Січ УПА Тараса Бульби-Боровця, які виконали наказ не стріляти на своїх. У цій кривавій акції, рука Каїна забрала життя багатьом чесним, добрим людям, щирим патріотам на різних урівнях інтелектуальних, організаційних і поважних господарів-селян, число яких один Господь знає. Зрештою, про цю трагедію яскраво написали у своїх спогадах Олег Штуль-Жданович-О.Шуляк "В ім'я правди," Тарас Бульба-Боровець у "Армія без Держави," Григорій Стецюк "Непоставлений Памятник," Михайло Подворняк "Вітер з Волині," Максим Скорупський-Макс "У наступах і відступах," Михайло Каркоць-Вовк "Від Вороніжа до Легіону Самооборони," Василь Станиславів-Макух "Ліс приймає повстанців."

Були і є інші публікації на цю тему в діаспорі і в Україні. Багато є відомого, а ще більше невідомого, що коїв на Волині і Поліссі анархіст Лебедець, який нікого і нічого не признавав, усіх бив, а найбільше своїх. Такого сліпого розгулу під час німецької окупації в Галичині йому не дозволили робити.

Бити німців, значить помагати Сталіну скорше повернутися на Україну, запустити свій енкаведиський маховик смерти, вже відомий для народу з 1939-1941 років. Бандерівці дійсно рубали ту гілляку, на котрій сиділи. Наші провідні люди,

такі як Улас Самчук, Олег Ольжич, Олена Теліга та вся інтелігенція твердили, що німців є кому бити і вони згинуть без нашої “зайво-пролитої” крові. Нам треба зберігати свої сили, своє національне багатство так, як це роблять поляки, чехи й інші народи. Нам треба було використовувати німців під кожним оглядом і це в багатьох обставинах вдалося мати свою адміністрацію, свою поліцію, яка могла ізолювати ворогів України московських комуністів, польських шовіністів. Та сталося зовсім протилежне: ті найбільші вороги Української Нації повлазили в довір'я Лебеда і руками тих же самих українців винищували найкращих синів і дочок України, ідейних незламних патріотів. Через всякі провокації палили українські села, хутори, міста, пускали з димом прекрасні панські маетки, найкращі історичні архітектурні будівлі, магазини та млини. Все це горіло на наших очах.

За офіційними даними ця непотрібна нам війна з німцями забрала п'ять тисяч найкращих наших юнаків, деяких я добре знав особисто ще з польської в'язниці та советського підпілля. Всі вони віддали своє молоде життя не у своїй війні, не в своїй революції, а в бунті, який інспірували добре вишколені агенти Судоплатова. У Москві із цього страшного видовища тільки руки потирали, як їм легко вдається плюндрувати Україну і винищувати своїх небезпечних ворогів-Українських Націоналістів,-таки їх руками.

Дехто у свій час висловлював думку, що якби Бандера не був ізольований, він би не дозволив такої руїни, а керувався б більш логічно, більш виваженою тактикою боротьби. Будучи на волі, не засудив методів боротьби свого заступника, коли спритним чекістам в особі Судоплатова / Валюха/ вдалось обманути провідника полк. Євгена Коновальця, що, замість грошей-золота зібраних

на Фонд Організації, вручив йому пекельну бомбу. Нема сумніву, що таким “Валюхам” з Кремля було на багато легше проникнути в структуру партії Бандери і знайти спільну мову з такими фанатиками як Лебеді і Стецьки. Москва заплянувала винищувати всіми способами українську генерацію, сформовану на високому національному дусі революції на західних землях України після Першої світової війни.

Тільки подумати: Лебедь змобілізував більше “сто-тисячну армію” УПА, яку навіть елементарно не міг забезпечити зброєю, одягом, харчами, медикаментами. Вся ця армія мусіла терпіти, переживати особливі складності, які годі уявити і коли комусь вдалося втекти додому, СБ не тільки їх розстрілювала як дезертирів, але і їхні сім’ї. А як червона орда заняла Полісся, то великий “герой” Микола Лебедь-Рубан з своєю верхівкою та катами СБ, як трус-дезертир, втік на Захід. І за кордоном ніхто його не покарав за зраду своєї “армії”, свого народу. Мало того - посварився із С. Бандерою, створив ще одну, третю ОУН/з/ так звану “Двійкарів”. Це не пасквіль, а наша сумна трагічна історія. Тут доречно покликатися на документи одного поміркованого бандерівця Олекси Новака. У його праці “УПА”. Сторінки історії, Роздуми, Рівне - 1992 р. на 20-тій сторінці він пише: “Маріонетковий уряд УРСР у вересні 1944 р. оголосив амністію всім тим бійцям УПА, які прийдуть в НКВС з повинною і зголосяться служити в Червоній Армії. Потім надійшли ще чотири звернення /останнє в середині листопада 1945 р./ Ці заходи більшовиків принесли їм певні позитивні висліди і близько 55 тисяч повстанців здалися на милість переможцям. Проте значна частина УПА продовжувала боротьбу.”

Отже відомо, що тих нещасних 55 тисяч

З М І С Т

Передмова	
Біль моєї душі.....	11
Звіт із Національних Зборів.....	17
Розповідь Семена Говдія.....	20
Як у Торчині обирали команданта поліції Панаса Ковальчука “Залісного”.....	26
Як все було спочатку.....	29
Як я став “Недобитий”.....	33
Розкол.....	37
Остання зустріч з Яковом Новосадом.....	39
Седм’ярецька революція.....	41
Наказ про очищення від ворогів Українського Народу.....	44
Що творилося даліше.....	46
На вістрі життя і смерті.....	49
У кігтях Кайнів.....	53
Два Сергії.....	57
Потепління після циклу.....	62
Невидима зброя летючки.....	65
Український Легіон Самооборони.....	69
Збереження Людей.....	73
Аналіза всього, що було.....	75
Омислине, передумане, пережите.....	78
“Недолюдки діти юродиві”.....	92
Смерть заглядала в очі.....	95
Післяслово.....	100
Волинь.....	104
Біля містка через річку.....	105
Розповідь сестри Сергія Пруса.....	115